

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 420/2021
30.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Big bulding ДОО Београд, ул. Ђушина бр. 5а, чији је пуномоћник Бојан Радовановић, адвокат у ..., против туженог UniCredit Bank Србија АД Београд, ул. Рајићева бр. 27-29, чији је пуномоћник Тамара Симић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 60.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4803/20 од 28.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 30. августа 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4803/20 од 28.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 4803/20 од 28.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1700/2020 од 14.09.2020. године у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је апсолутно ништава и као таква не производи правно дејство одредба члана 6. Уговора о кредиту бр. .. од 20.02.2017. године која гласи: „Корисник кредита је обавезан да пре дана пуштања у течај плати накнаду висине од 0,50% од износа кредита увећано за припадајуће јавне тажбине/уколико је променљиво/ у складу са позитивним прописима Републике Србије“. У ставу II изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да тужиоцу исплати износ од 60.000,00 динара по основу исплаћене једнократне накнаде за одобравање кредита по напред наведеном уговору, са каматом од 20.02.2017. године до исплате. У ставу III изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 4803/20 од 28.04.2021. године у ставу I изреке преиначена је првостепена пресуда и усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је ништава и да не производи правно дејство наведена одредба члана 6. Уговора о кредиту. Обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 60.000,00 динара

-2-

са законском затезном каматом од 20.02.2018. године до исплате и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 72.150,00 динара. У ставу II изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 19.500,00 динара.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Предмет правне заштите о којој је одлучено побијаном одлуком, односи се на утврђење ништавости одредбе из уговора о кредиту којом је предвиђено право банке да наплати накнаду у утврђеном проценту од одобреног кредита.

Становиште другостепеног суда на основу ког је одчено о таквом тужбеном захтеву, у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаног 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава уколико је понуда банке о томе садржала јасне и недвосмислене. Трошкове и накнаде које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани уговором о кредиту као обавеза корисника кредита, било у проценуталном износу или у апсолутној вредности, али услов је да исти морају бити наведени у понуди банке, тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду. У ситуацији када тужени није поступио на описани начин, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Ревидент не указује на другачију судску праксу у вези досуђивања законских затезних камата на износ који је обавезан да врати тужиоцу као последицу ништавости уговорне одредбе. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

-3-

Тужилац је тужбу поднео дана 23.03.2020. године. Првостепена пресуда донета је 14.09.2020. године, а другостепена пресуда донета је 28.04.2021. године. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 60.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, ако не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази исти износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона даље је прописано да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић